

Vattenstämpelns hemlighet - Anden stöder oss i vår svaghet

Bidrag från Bengt Pleijel
2009-03-12
Senast uppdaterad 2009-03-14

Anden stöder oss i vår svaghet

Det är Paulus som säger så (Rom 8:26). Det ligger djup erfarenhet bakom hans ord. Han förnimmar Hjälparens närvaro just i svagheten. Samma erfarenhet hade de första kristna. Mitt i svåra förföljelser, hände detta: Och lärjungarna uppfylldes alltmer av glädje och helig Ande (Apg 13:50-52). Den helige Andes liv lyste tydligt som allra starkast i mörkret.

Är han inte märklig, denne Paulus? Han hade kunnat haft det gott ställt om han inte blivit kristen. Suttit som professor i Jeru-salem efter Gamaliel, räknat ATP-poäng och haft en tryggad pension när han fyllt 65.

Men sedan Jesus korsat hans framtidsplaner på vägen till Damaskus blev det bara korset som gällde. Han fick dela Jesu lidande (Fil 3:10). Han blev pryglad och spöad och stenad, han fick frysa och svälta (Läs 2 Kor 11:23-29). Överallt där han gick fram fick han lida fram det nya livet. Hur stod han ut?

Om vi hade fått råka ut för sådant hade vi suckat och sagt: "Gud har nog glömt bort mig. Jesus, han som kan fixa allt bara vi tror tillräckligt mycket, han har nog inte tid med mig. Det finns kanske ingen Gud som hjälper ..."

Men om vi ger upp så lätt, så gjorde inte Paulus det. Han kan se sig själv som ett lerkärl, bräckligt, skört och ömtåligt. Men i det lerkärlat lägger Gud ned en skatt, den väldiga kraften (2 Kor 4:7). En himmelsk närvaro mitt i vår bräcklighet och vår skörhet. Det märkliga är att ju större Paulus egen svaghet blir desto starkare blir kraften och desto rikare blir skatten.

Men det var nog en mycket smärtsam och svår läxa som den store, duktige, begåvade Paulus fick lära sig innan han kunde säga: I svagheten blir kraften störst (2 Kor 12:9).

I allt det som Paulus berättar om sig själv ligger hemligheter och väntar på oss. Vi kan ofta kännas vid svaghet. Vi kan gripas av modlöshet och känslor av att inte duga. Vi fastnar så ofta i det.

Paulus gjorde inte det. Han visste att det fanns en väg ut. Han levde ett osynligt liv tillsammans med Kristus hos Gud (Kol 3:3). Genom dopet hade han fått himmelska bundsförvanter.

Det finns ett område, där vi blir förvånade över att höra hur Paulus erkänner sin svaghet och det är när det gäller bönen. Vi tyckte han hade ett så rikt böneliv. Han bad ständigt. Vilken förebedjare han var! (Se Fil 1:3, Kol 1:3,9 ff). Men Paulus talar om sin svaghet just i bönen. Och där kan vi känna igen oss. Det går så trögt. Vi känner oss så splittrade. Grips ibland av "bönförflamning". Men Paulus skriver till oss om detta: Anden stöder oss i vår svaghet. Vi vet ju inte hur vår bön egentligen bör vara, men Anden vädjar för oss med rop utan ord ..." (Rom 8:26). Vi kan få samma erfarenhet!

Vi är ju döpta att höra ihop med den helige Ande, hjälparen.

Till eftertanke

Sucka inte över din svaghet. Tala med den helige Ande om den.

Lyssna inåt

Anden stöder oss i vår svaghet.

Bed

All svaghet känns jag vid hos mig, vet ej vad jag skall be till dig,
om inte du mig manar. O helge Ande, be för mig och
lär mig be med Frälsaren mitt Abba, käre Fader.
(Sv Ps 364:5)